

ÖZGÜR ÇIRAK • Baksan Herkes İyi

ÖZGÜR ÇIRAK 1982 Amasya doğumlu. *Zorba Kültür*'ün paydaşı. 2019'da Notabene Yayınları'ndan çıkan ilk öykü kitabı *Sıcacık Bir Ev* ile 2020 Türkan Saylan Sanat Ödülü'nü aldı. Notabene Yayınları'ndan 2021 yılında *Ormandan Gece Gelen* isimli novellası yayımlandı. 2023 yılında İletişim Yayınları'ndan *Biz de Yarın Güleriz* isimli öykü kitabı, 2026 yılında *Baksan Herkes İyi* adlı romanı yayımlandı. Gençlik edebiyatı kapsamında da 2017 yılında *Kemal Tahir - Bir Fırtına Dindi* ve *Tarık Buğra - Romanını Arayan Adam* isimli iki biyografik romanı var. İzmir'de yaşıyor.

İletişim Yayınları 3653 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 661

ISBN-13: 978-975-05-3938-1

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Yankı Karaçam Bayın

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ÖZGÜR ÇIRAK

Baksan Herkes İyi

Sevda'ya...

“Her Türk asker doğar! Her Türk asker doğar! Her Türk asker doğar!” diyerek tempolu koşuyor öğrenciler okulun bahçesinde. Okul müdürü Sönmez, birkaç basamak çıkılarak girilen okul kapısının önünde, elindeki koro şefi sopasıyla bu güzel koşuyu idare ediyor.

“Haydi, çocuklar, biraz daha gür bir sesle söyleyin, her Türk asker doğar. Tekrarlayın! Neymiş!”

Öğrencilerin bağırışları boğazlarına sığmadığından çatalanarak çıkıyor sözler. Sönmez Müdür, girmesi gereken zorunlu ders sayısını tutturmak için 11-B’lerin beden eğitimi dersine giriyor. Haftada iki saat.

“Bahçenin etrafında son tur. Son tur çocuklar, sıkın dişinizi, hadi, hadi biraz daha tempo. Oğlum çok arkada kaldım yetiş arkadaşlarına. Tempo tempo, her Türk asker doğar.”

Sönmez Hoca bastırdıkça, öğrenciler havanın ayazını yırtarak inletiyor Cumhuriyet Lisesi’nin bahçesini, oradan Atatürk ve Bankalar Caddesi’ni. Dip dibe zaten hepsi, küçük bir nahiye burası.

Milli Güvenlik derslerine İlçe Jandarma Komutanı Muh-

sin Kara giriyor. Astsubay Kıdemli Başçavuş kendisi. Muhsin Kara akılda kalacak kadar uzun bacaklı, safi bacak doğurmuş anası. 1964 model Amerikan marka askerî cip okulun sokağına dönüyor. Uygun bir yer bulup duruyor, posta askeri, komutanın kapısını açıyor. Sönmez Hoca ne anasının gözüdür, Muhsin Kara'nın geleceği zamanı saniyesi saniyesine bilir.

“Ayaklarınızı da vurun. Evet böyle. Biraz daha tempo. Vurun ayaklarınızı. Zangırdasın gökyüzündeki avizeler. Her Türk asker doğar. Tekrar...”

Gökyüzündeki avizeleri, acaba Muhsin Kara duydu mu? Kendisi çok beğendi çünkü bu benzetmeyi. Ağzı ıslıl ıslıl.

Muhsin Kara, arkasında postası, elinde deri çantası, ıslığı, insanların pek alışkın olmadığı ama neredeyse yüzünün bir parçasına dönüşmüş güneş gözlüğüyle okulun bahçesinde durmuş, rap rap koşan öğrencilere bakıyor. Öğrenciler iyi. Yerler temiz, pekiyi. Sınıflar sessiz. Pencerelerin müsaade ettiği kadarıyla birkaç öğretmen beyaz önlükle riyle sıraların aralarında dolaşıyor. Beyaz önlüğü zorunlu tutsun diye iyi ki müdürü sıkılamış. Kötü mü etmiş? Mis gibi oldu mis.

Muhsin Kara, yakın çevre kontrolü yapıyor. İstinat duvarlarına üçer metre arayla dikilmiş çam ağaçlarının –askerlere diktirdi dört ay önce– dipleri çapalanıp havalandırılmış, toprak çokokrem kıvamında, sulanmış. Güzel. Bayrak gönderde, rüzgâr olmadığı için nabzı atmıyor. Olsun. Okulun bahçe giriş kapısının solunda, boş dersin keyfini çıkarıyor bir sınıf, galiba 10. sınıflar, birkaç öğrenci de ekseri öğretmenlerin oturduğu çardakta okulun edebiyat öğretmeniyle sohbet etmenin kıvancını yaşıyor, gözleri pırıl pırıl.

“Sefalar getirdiniz komutanım.” Sönmez Müdür, 12 Eylül'den kalma bir alışkanlıkla iki büklüm biraz. Tam iki büklüm de değil, arafta.

“Hoş bulduk Sönmez Hocam.”

“Nasılınsınız? Dün çok yağmur yağdı, çamurlu mu yollar?” derken Muhsin Kara’nın ayna gibi parlayan iskarpinlerine bakıyor.

“Afiyetteyim. Çamur var, çok çamur var, Çimli, Güzelce ve Çamlık’ta, köy malumun buralar, heyelan olabilir diye birkaç evi boşalttık.”

“Tedbir almak bir devletin... En önemli... Efendim zat-ı âliniz...” Sönmez Müdür’ün gözü bayrağa kayıyor, cümleyi de tamamlayamadı, “Zat-ı âliniz...” Muhsin Kara da onun baktığı tarafa bakıyor istemeden. Sonra göz göze geliyorlar. Sonra bir daha ikisi bayrağa bakıyorlar. Bayrak, Muhsin Kara okul bahçesine ilk girdiği andaki gibi, rüzgârsız, hevesiz.

“Nereye bakıp duruyorsun?”

“Gözüm dalıyor arada komutanım,” diyor. Birden aklına çok önemli bir iş yapmak gelmiş gibi söyleniyor: “Hadi gençler, durmayın durmayın, her Türk asker doğar!” Elindeki koro şefi çubuğu kaskatı, Muhsin Kara da dönüp bakıyor koşan öğrenci grubuna.

“Koşamıyor şu!”

“Yetişemiyor arkadaşlarına...”

“Hah işte en arkada kalan değil mi, kilosu yok, neden koşamıyor acaba?”

“Hiç bilmiyorum vallahi komutanım.” Kısacık bir sessizlikten sonra “Odama geçelim, kahve çay ne arzu edersiniz?”

“Şekersiz Türk,” diyor Muhsin Kara ve postasına dönüp “Sen bahçede durma, aracın başında askere yakışır şekilde bekle!”

“Emredersiniz komutanım!”

Posta askeri sağ ayağının topuğunda yüz seksen derece açıyla oldukça nizami dönüp usul usul bahçeyi postalarına yediriyor.